

Peygamber'in, gerçek İslam için uygulamalı bir örnek olarak hayatı

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun; Yüce Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de:

"لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَدَكَرَ اللَّهُ كَثِيرًا"

"Andolsun ki, Resûlullah, sizin için, Allah'a ve ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için güzel bir örnektir" buyurmuştur. Şehadet ederiz ki bir tek Allah'tan başka ilah yoktur, O'nun ortağı da yoktur. Yine şahadet ederiz ki Muhammed Allah'ın kulu ve elçisidir. Salât ve selam Peygamberimiz Muhammed üzerine, ailesi ve ashâb'ının üzerine olsun.

Yüce Allah, Resûlullah Muhammed'i, bir yol gösterici, müjdeleyici, Allah'ın izniyle kendi yoluna çağırان bir davetçi ve aydınlatıcı bir kandil olarak her zaman ve her mekân için geçerli ve faydalı evrensel bir mesaj ile gönderdi. Bunun gereğince Hz. Peygamber'in söz ve fiilleri gerçek İslam için uygulamalı bir örnek olmuştur. Öyle olması da şaşırtıcı değildir ki Peygamber efendimiz Rabbi ile olan ilişkisinde ve farklı ırk, renk ve inançlarıyla tüm insanlarla olan ilişkisinde de Kur'ân yöntemine bağlıydı. Hz. Aişe'nin (*radiyallahu anha*) kendisine Hz. Peygamber'in ahlakını sorduklarında "Onun ahlakı Kur'an'dı" diye cevap verdi.

Peygamber'in hayatını inceleyen kimse onun hallerinde, sözlerinde ve davranışlarında en iyi örnek olduğunu öğrenir. Hz. Peygamber kendi hayatı boyunca dürüst ve samimi idi, hatta nübüvvetten önce kendi kavmi içinde "es-Sâdık'ul-Emîn" lakabına layık görülmüştür. Bu bağlamda Şair Ahmet Şevki şöyle demiştir:

Küçükken onu Emin'ül-Kavm olarak lakablandırdınız, suçlanmaz ki sadık sözlü bilinen kimse.

Roma Kralı Herkül, Resûlullah'ı sormak için Ebu Süfyân ibn Harb'ı – İslam'a girmeden önce – yanına çağırmıştı. Aralarında şöyle uzun bir diyalog geçmiştir: Herkül; Ebu Süfyan'a şöyle sordu: Kendisinin peygamber olduğunu söylemeden önce onu yalan ile itham ettiğiniz olmuş mudur? Ebu Süfyân: Hayır, dedi. Herkül: Hiç anlaşmalarını bozar mı? diye sorunca, Ebu Süfyân şöyle cevap verdi: Hayır bozmaz. Ancak biz şimdi onunla bir süreliğine ateşkes yaptık. Bu süre içinde ne yapacağını bilmiyoruz. Ebû Süfyan dedi ki "Peygamber'i kötülemek adına araya katacak bundan başka bir söz bulamadım".

Eminlik ahlakının Hz. Peygamber'in üzerindeki en güzel anlamları mübarek hicret gecesinde açıkça görüldü. Halbuki, Resûlullah, Hz. Ali'ye kendisine emanet edilen şeyleri sahiplerine ulaştırması ve gece yatağına yatmasını emretti. Peygamberin Mekkelilerin kendisine düşman kesildikleri ve kendisine de sahabelerine de eziyet ettiklerine rağmen böyle davranması; bir kere daha büyüklüğünü ve emânete sadakatini ortaya koymuştur. Dolayısıyla Müminin emanet hususunda düşmanlarına bile ihanet etmemelidir. Allah Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“(Antlaşma yaptığın) bir kavmin hainlik yapmasından korkarsan, sen de (onlarla yaptığın ahdi) aynı şekilde bozduğunu kendilerine bildir. Çünkü Allah, hainleri sevmez”**. Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki *"Sana emanet bırakanın emânetini geri ver. Sana ihânet edene ihânet etme"*.

Peygamber Efendimiz insanların en vefalısıdır. Bir kimse için hiç kılık değiştirmede, kimsenin minnetini asla unutmadı ve her minnet sahibini ödüllendirdi. Resûlullah ölümünden önce: *"Her kimin bize bir iyiliği dokunmuşsa mutlaka ona karşılığını vermişizdir. Ebû Bekir hariç, çünkü onun bizim yanımızda öyle bir iyiliği vardır ki Allah onu kıyamet günü mükafatlandıracaktır"*.

Peygamber Efendimizin Ümm'ül-Müminîn Hz. Hatice'ye karşı olan vefası büyüktü. Halbuki, yaşamında kendisini sever ve takdir ederdi ve ölümünden sonra da ona sadık kaldı. Resûlullah Efendimiz Hz. Hatice'ye olan vefasının gerekçelerini şöyle açıkladı: *"Yüce Allah bana Hatice'den daha hayırlı bir eş vermemiştir. Bütün insanlar bana inanmazken o bana inandı. Herkes beni yalanlarken o doğruladı. İnsanlar yardımlarını benden esirgediklerinde o bana maliyle destek oldu. Yüce Allah bana başka kadınlardan değil ondan çocuklar ihsan etti."* Hz. Âişe radiyallahu anhâ şöyle dedi: Peygamber'in hanımlarından hiçbirini Hatice'yi kıskandığım kadar kıskanmadım. Üstelik onu (Resûlullah'ın yanında) hiç görmedim. Fakat Resûlullah onu sık sık anardı. Bir koyun kesip etini parçaladığında, çoğu zaman Hatice'nin dostlarına gönderirdi.

Müslüman olmayanlara karşı sadakatini gösteren Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) Bedir esirleri hakkında; *"Eğer Mut'im b. Adiy sağ olsaydı da şu kokmuşlar hakkında şefaatte bulunsaydı onun hatırına bunları serbest bırakırdım"* buyurmuştur. Hz. Peygamber, taif seferinden sonra yalnız başına Mekke'ye girmesi çok tehlikeliydi. Mutlaka birisinin himayesine ihtiyacı vardı. İşte Mut'im bu görevi de yüklenerek Hz. Peygamberin Mekke'ye sağ salim girmesini sağladı.

Peygamber'in savaş esnasında bile düşmanlara karşı iyi muamelesini gösterdiği olaylardan şudur: Huzeyfe İbnu'l-Yemân dedi ki: *"Benim Bedir'e katılmama mâni olan şey şudur: Ben ve babam ikimiz beraber yola çıkmıştık.*

Kureyş kâfirleri bizi tuttular ve: "Siz muhakkak Muhammed'in yanına gitmek istiyorsunuz!" dediler. Biz de: "Hayır, ona gitmiyoruz, Medine'ye gitmek istiyoruz!" dedik. Bunun üzerine bizden, Muhammed'in safında yer alıp beraber savaşmayacağımız hususunda Allah'a ahd ve misak aldılar. Biz Medine'ye gelince, durumu Resûlullah'a arz ettik. *"Haydi gidin. Biz onlara verdiğiniz sözü tutar, onlara karşı Allah'tan yardım dileriz!"* buyurdu

Peygamber'in kendi eşleriyle muamelesi eşsiz ve güzel bir örnekti. Eşleriyle şefkat, merhamet, tevazu ve yumuşaklığın gösterildiği iyi bir hayat yaşadı. Onun eşlerine karşı hiç büyüklenmeyip en iyi şekilde muamele ederdi. Allah Teâlâ'nın **"onlarla güzel geçinin"** ve diğer ayette **"Kaynaşmanız için size kendi cinsinizden eşler yaratıp aranızda sevgi ve merhamet peydâ etmesi de O'nun (varlığının) delillerindendir. Doğrusu bunda, iyi düşünen bir kavim için ibretler vardır"** buyruğunu tatbik ederdi.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*, şefkatli bir kocaydı, kadınlarına karşı nazik idi. Karısı ile şefkatli olan bir kocanın harika bir insanî sahnesinde de Hz. Ümm'ül-mümin Safiyye'nin ağlarken göz yaşlarını mübarek elleriyle sildi ve sakinleştirdi. Enes b. Mâlik anlatıyor ki: Bir yolculuk esnasında, Hz. Safiyye'nin bindiği deve yavaş gittiği için canı sıkılır ve ağlamaya başlar. Resûlullah onu görünce mübarek elleriyle gözyaşlarını sildi ve sakinleştirdi.

Peygamber Efendimiz, çocukları ve torunlarıyla olan ilişkisi ise alınacak iyi bir örnek olduğu kesindir. Çocukları ve torunlarına sevgi, şefkat ve merhametin tüm anlamlarını gösteren ne kadar merhametli bir baba ve bir dede idi. Ümmü'l-Mü'minin Hz. Âişe şöyle demiştir: "Resûlullah'a tavır, hal ve davranış bakımından Resûlullah'ın kızı Fâtıma'dan daha fazla benzeyen birini görmedim. Fâtıma onun huzuruna girdiği zaman Resûlullah ayağa kalkar, onun elini tutar, onu öper ve kendi yerine oturturdu..."

Ayrıca vurguluyoruz ki, bu muamelenin sadece çocuklarına ve torunlarına özgü değildir, ancak onun herkese karşı uyguladığı bir yöntemi vardı. Üsâme b. Zeyd diyor ki: "Resûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) beni ve Hasan'ı alır ve şöyle derdi: *"Allah'ım ben onları seviyorum, sen de onları sev"*. Enes *radıyallahu anh* şöyle dedi: Resûlullah'a tam on yıl hizmet ettim. Bana bir defa bile "öf!" demedi. Yaptığım bir şeyden dolayı "niye böyle yaptın?" demediği gibi, yapmadığım bir şey sebebiyle "niye böyle yapmadın?" da demedi.

Yine de Peygamber Efendimiz kendi sahabelerine gösterdiği iyi muamele konusunda alınacak bir örnek idi. Öyle ki onların sevinçlerini ve üzüntülerini paylaşır, kayıpları yoklar, hastalara ziyaret eder, meseleleriyle ilgilenirdi. Simâk

b. Harb'den şöyle nakletmiştir: Câbir b. Semûra'ya:

— Resûlullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* meclislerinde bulunuyor muydun? diye sordum.

— Evet! Çok defalar! Sabah namazını kıldığı namazgahından, güneş doğuncaya kadar kalkmaz; güneş doğdu mu kalkardı. Ashap konuşurlar ve câhiliyyet işlerini ele alırlar da gülerlerdi. Resûlullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de tebessüm buyururdu, dedi

Bu sözlerden sonra kendim ve sizin için Yüce Allah'tan bağışlanma dilerim.

* * *

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun. İnsanların Efendisi son Peygamber Hz. Muhammed'e, ehli ve ashabının hepsine salât ve selam olsun.

Kıymetli Müslüman kardeşlerim!

Resûlullah insanlık ve ahlak aynı zamanda vasatlık ve itidal konusunda gerçek İslam'ın uygulamalı bir örneği idi. Resûlullah'ın çağırdığı şeriatın hükümlerini iyice düşünen kimse, tüm alanlarda vasatlık ve itidalin yöntemini görür. Hz. Âişe *Radiyahallâhu anhâ* da şu Hadis-i Şerif'i nakleder: Resûlullah *Sallallahu aleyhi ve sellem* iki şey arasında serbest bırakıldığında, günah olmadığı sürece mutlaka en kolayını seçerdi. Günah olursa da, bundan en uzak insan da, O olurdu. Resûlullah *Sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki “*Din kolaylıktır. Dini aşmak isteyen kimse, ona yenik düşer. O halde, orta yolu tutunuz, en iyiyi yapmaya çalışınız, o zaman size müjdeler olsun; günün başlangıcından, sonundan ve bir miktar da gecedan faydalanınız*”.

Peygamber Efendimiz bu vasatlık ve itidali sağlamak için her türlü aşırılığı, özellikle dinde olan aşırılığı göstermekten uyardı ve ibadette aşırılık yapmak isteyen sahabelerin karşına çıktı. Resûlullah *Sallallahu aleyhi ve sellem* buyurdu ki “*Ey insanlar! Dinde aşırılıktan sakının. Çünkü sizden öncekiler dinde aşırılığa kaçtıkları için helâk oldular*”.

Yüce Allah'ın bildirdiği şekilde İslam'ın yumuşaklık, şefkat ve merhameti kapsayan mesajını yaymak konusunda Resûlullah'ı izlemeye ne kadar ihtiyacımız vardır. İslam mesajı adalet, hoşgörü, iyilik ve insanlıkla doludur.

Allah'ım! Bize seni sevmeyi, senin Resulünü sevmeyi ve senin sevgine yaklaştıran her ameli sevmeyi nasip eyle! Mısır'ımızın ve tüm alemlerin güven, barış ve huzur içinde yaşamasını nasip eyle!

* * *